

KÖZMŰVELŐDÉSI, TÁRSADALMI, GAZDÁSZATI, IPARI, KERESKEDELMELI ÉS NEVELÉSÜGYI HETILAP: EGYSZERSMIND BARSMEGYE ÉS A MEGYEI TANFELÜGYELŐSÉG HIVATALOS KÖZLÖNYE.

MEGJELEN:

hetenként egyszer, vasárnap.

Egyes számok 20 krajczárjával kaphatók könyvtárkezeskedésekben.

A kéziratok a szerkesztőséghez, pénzek s reklamációk a kiadó-hivatalhoz utasítandók.

Kéziratok vissza nem adatnak.

Előfizetési feltételek.

Vidéken és Léván házhoz küldve:

Egy évre 5 frt kr.

Hat hónapra 2 frt 50 kr.

Előfizetési pénzek postautalvánnyal is küldhetők.

Hirdetések.

Hirdetések: négyhasábos petit sor egyszeri közléseért 7 kr, kétszeriért 6 kr, többszöriért 5 kr. fizetendő.

A nyilttérben: minden három hasábos garmond sor díja 20 kr. Bélyegdíj minden egyes beiktatásért 30 kr.

Velünk összekötésben levő hirdető-irodák, előfizetőink, vagy a gyakori hirdetők tetemes díjkedvezményben részesülnek.

Adakozások a lévai főgymnáziumra.

Legújabb adakoztak: Gróf Hunyady Kálmán (N.-Sáró) 200 frt, Absenger Ferencz 5 frt, (N.-Tapolcsány) Dr. Bolemán István (Selmeczbánya) 10 frt, Kalocsay Alán (Zirc) 1 frt, Honti Kaszinó (Ipolság) 5 frt, Ambró István (Fajkürth) 50 frt, S. Gy. (Csejkbő) 1 frt, összesen: 272 frt.

A multhéten kimutatott összeg: 24,388 frt. 75 kr.

Legújabb összeg: 24,660 frt. 75 kr

Kell-e nekünk ipartestület?

Mult számunkban az 1884 évi XVII. ipartörvénynek az ipartestületekre vonatkozó rendelkezését fejtegetve, többen ezen kérdést szelöltetni kívánják: hogy szükséges-e, hasznos-e városunkban az ipartestület föllállítása?

Mi erre egyszerűen az egykori tanuló válaszával felelünk: benne van a kérdésben a felelet; vagyis: kérdés nélkül is föltűnik nálunk az ipartestület föllállításának szüksége és haszna annak, aki ipartügyi viszonyainkat figyelemmel kíséri.

Városunkban eddig az előbbi 1872. évi VIII. ipartörvény értelmében tizennégy ipartársulat élt. Hangsúlyozzuk e szót, mert hiszen az új generáció épen nem érezvén kedvet a társulatba lépni — tisztelet a dícséretes kivételeknek — az ipartársulatok tagjai számban, nemhogy szaporodtak volna, hanem inkább apadtak úgy, hogy az ipartársulatok egynémelyike már csak névleg existál; a többiek pedig szintén — mint társulat — a tagok hiányában nem bírnak elegendő erővel arra, hogy szakmabeli kérdésekben valami életrevaló intézkedést tenni képesek volnának. S épen ez hajtotta legtöbb iparosainkat arra, hogy mielőtt az új ipartörvényt a törvényhozás elfogadta volna: kérvénnyel járultak a kényszer-társulás törvénybe való ígatasáért.

Lehetetlen eszerént, hogy iparosaink, kik néhány hóval ezelőtt legnagyobb tényezőnek találták az ipar előmozdítására a kényszerszövetkezést, most, mikor azt a törvény szankezionálta: a következetesség elvét és közelességeit megsértve elforduljanak attól, s be ne ismerjék a szükségét annak, a mit ők maguk a legélelkenbben — de egyuttal helyesen is — vitattak s óhajtottak!

Mert az ipartársulat érvénye fönn áll ugyan az új törvény intézkedése folytán úgy, mint a régi törvényben foglaltatott; de ehez a kényszer-társulás kötve nincs; csak az ipartestületek bírnak azon előnnyel, hogy ebbe minden iparosnak be kell állania, illetve a tagdíjakat befizetnie; ez alól kivételekről a törvény nem szól.

Ha tehát életerős testületet kívánunk — és vajjon ki az, aki iparosaink között ne vágyódnék oly testület után, melyben az iparosok az ipar előmozdítására egyenként, úgy mint összességben a leghatározottabban közreműködhetnének? — ipartestületet kell állitanunk.

Senki sem tagadhatja, s azt iparosaink kivétel nélkül mindnyájan hangoztatták s hangoztatják, hogy iparunk fejlődésénél legnagyobb akadályul szolgál az, hogy iparosaink, illetve iparos tanoncaink igen keveset, vagy semmit sem tanulnak, s mint tudatlanok lépnek ki az ipargyakorlás terére s épen a miatt rendel el a törvény a képesítést s annak kimutatását.

Ámde, ha ipartestületünk nem lesz, mely-

nek hatáskörébe utasítja a törvény a tanoncok és mestereik közötti viszonyból eredő kérdések elintézéséről, kiválólag azonban a tanoncoknak helyes oktatásáról s iskoláztatásáról czél-szerűen gondoskodni s fölügyelni: kívánhatjuk-e, várhatjuk-e, hogy az iparosok, mint szakemberek helyett az iparhatóság járhasson el tetszésünk szerént az ipartügyi előmozdítása érdekében; mikor maguk az iparosok, kik legjobban érdekelvők, nem tartják szükségesnek saját ügyeikben ténykedőleg eljárni?!

Ipartestületet kell állitanunk.

Városunkban az utolsó 1880. évi népszámlálás szerint nyolczszáz iparos volt összeírva; az 1884. évi ipartörvény az ipartestületek föllállítási feltételül 100 iparos helybenlétezését tűzi ki. E részről a föllállítást ellen akadály nem forog fönn, s egyedül iparosaink többségének akaratától függ annak létesítése; s ha ezen többség — tán azon okból, mert az ipartestület föllállítása, létezése, föntartása költséggel jár s ezen költségekhez évi tagdíjakkal, illetményekkel tartoznak járulni az iparosok, — előadni kívánja a megalakulást: nem kell figyelmen kívül hagyni a törvénynek azon rendelkezését, miszeréntily esetben az iparhatóság van utalva arra befolyjni — ha szükségét látja, már pedig ennek szükségét nálunk mindenki beláthatja, — hogy a törvény követelményeinek az illetők eleget tegyenek; hogy ne legyen az írott malaszt, hanem megfelelő valóság. — De végre az iparosoknak főként érdekében áll, hogy a segéd-személyzet ipari s munka-viszonya fölött az illető szakértők ügyeljenek föl s törvényesen intézkedjenek:

Az ipartestületet tehát városunkban mulhatlanul föl kell állitanunk.

K Ö Z Ű G Y.

A földm. ipar és kereskedelemügyi miniszter rendeletileg értesítette az összes törvényhatóságokat, hogy árva-turóc- és zólyomgyepei vázsonkere-kodók házi iparüzleteikkel nemcsak mindenütt házálhatnak, hanem czikkeiket betivásárokon is kirakva árulhatják azon megszorítással azonban, hogy ezek csak is nevezett három megyében előállított kelmék lehetnek. Hogy pedig e rendeletet ki ne játszassák, az említett három megye törvényhatóságát utasította, miszerént az ott készült czikkeket fölismerhetése és ellenőrzése czéljából azokat alkalmas bélyegekkel lássa el. E rendelet bázisát az képezi, hogy e czikkeket háziipartermékek tekintetnek; már pedig a törvény értelmében háziipar-czikkal házalni, heti vagy országos vásárokon kirakodni szabad.

A nő szerepe a családban.

A család valóságos kis állam. Meg van minden tárczára a maga minisztere, meg a kül- és belügy, a pénz- és igazságügy, csak hogy mind e tárcza két személyben: a férj és nőben van központosítva. A férfi a külügyminiszter és némileg a pénzügyér is, a nő pedig a belügyi tárczát viszi. A férfi hatásköre a nagy világba esik, az ő diplomáciai viszonyai szabályozzák a család állását a nagy világhoz, a nő pedig az otthon teljhatalmú kormányzója! Igaz, hogy a férfi küzdő karja van hivatva a családot föntartani, igaz, hogy ő van hivatva az első sorban a jóléten alapuló boldogságot megállapítani, és mégis a családnak a nő a lelke. A férfit mindennapi teendői talán kivonják a családból, ki a nagy világ küzdterére, ő neki talán kevés idő jut a család körében tartózkodhatni; de a nő az ott él, ott működik és ott buzgólkodik a család kis államában, ő tehát a család vezérszerepvivője. A nő főleg két irányban működik a családban: a háztartás és a nevelés terén. Háztartás és nevelés, ez a nő ama két földadata, melyet neki, mint

háziasszonynak és anyának hiven kell betölteni. Mint háziasszony teljesíti földadatát a maga és családja javára, mint anya neveli gyermekeit a jövő részére és így világosan kitűnik a nő kettős földadata, melyet a jelen és a jövő érdekében kell teljesítenie.

Háziasszony és anyakét elválhatlan iker-testvér; mert nevelni csak az tud, ki már maga is bírja az átruházandó tulajdonságokat és háziasszony csak az lehet, ki maga is nevelésben részesült. A háziasszony előidézi a háztartás rendje által a kedves otthonot, az anya pedig nevelése által a boldog családi kört. Az otthon és illetve a családi kör pedig igen nevezetes tényező az ember életében, mert ez az élet boldogsága. Az otthon szerzett boldogság boldogsága is. Ha otthon jól érezi magát az ember, mintegy eldorádója van, mely szívét vonzza, mely az otthonhoz fűzi őt: az ember nem vágyódik egyéb szórakozás, vagy multság után, mert neki minden boldogsága otthon fekszik. Ellenkező esetben számúzi magát otthonról az ember, kerüli a családot és egyebütt keresi idejét eltölteni. És ebben rejlik a családi harmonia titka, mert mindent a háziasszony, a család lelke képes megteremtani.

Az ember, mint anyagi és szellemi lény, e két irányban él és működik. Neki anyagilag és szellemileg kell mintegy táplálkozni, azaz kell tényleg táplálkozni és szórakozni. És ez alapon a háztartás kétfelé válik: a konyha és a tulajdonképeni otthon. Mindkét irányban egyenlő erélylyel és lelkiismeretességgel kell a nőnek működnie, mert egyik, vagy másik irány elhanyagolása által megszűnik a család harmoniaja. A család harmoniaja a boldogságban rejlik. „Boldogság!” e szóban fekszik az ember minden vágya és törekvése, mert ez foglalja magában mindazt, ami az ember legfőbb javát idézheti elő. És boldog csak az lehet, ki családja körében leli föl boldogságát. Boldognak kevés ember mondható! Nem gazdagság teszi ugyan mindig a boldogságot, de bizonyos, hogy a boldogság virága csak a jólét talajában virágozhatik. És az onnan ered, hogy az ember első vágya a megélhetés, melynek a jólét, tehát a pénzviszony az alapja, de azért sok más vágy is támad az ember lelkében és vágy nélkül ember nem létezik. A vágy beteljesülése szüli az elégedettséget és boldog is csak az lehet, ki helyzetével elégedett. És ennek elérésére nagy mértékben járul hozzá a nő, mert ő teremti a családi boldogságot.

Kölcsönös szereteten alapuló házibéke és az önzetlen alapuló hivatás és szerepkör tudata ezek fogják a házibékét megállapítani. Ehez pedig első sorban ideális érzés, nem pedig pusztán anyagi önzérdek kívánatik. Boldog az a házaspár, kit a szerelem rózsafüzére, nem pedig az anyagi érdekek vasbilinése fűzött össze, mert szeretet a boldogság föntartó igéje és ott, hol anyagi érdekek képezik a férj és nő összekötő kapcsát: ellenszenv és viszály fogják a családi életet elkészeríteni, mert a szív nem vásárolható meg. S annál sajnosabb tünete az önző korszakunknak, hogy a házasságok legnagyobb része nem szeretetből, hanem érdekből kötöttik meg. Ebből erednek azok az egyenetlenségek, melyek két ember életpályájára a bánat fellegét képesek varázsolni, mert ha a nő pénzével tette boldoggá férjét, mindig szemére fogja ezt lobbantani, ellenkező esetben a nő valóságos rabszolga.

A családi boldogságnak első talpköve a férj és nő kölcsönös tisztelete. Igen nehéz volna megállapítani a férj és nő közti viszonyt, de már előre is kijelenthetjük, hogy a nő a férj irányában csak mellérendelt, azonban soha alárendelt szerepet nem játszik. A férfi már természeténél fogva is paizsa, ura a családnak, az ő lelki és testi ereje védi a családot és az ő harca a létért tartja azt fönn. A férj tehát — igaz — felsőbb szerepet játszik, mint a nő. De másrészt meg a nő a család lelke, ő tartja fönn annak szellemét, rendjét, erkölcsét, azaz ő működik közvetlenül a családban, ő teljesíti közvetlenül a családi összetartó szerepet. Nincsen tehát alá — hanem mellé rendelve a férjnek. S valamint a papuskormány nem lehet a családi boldogság föntartója, úgy, ha a nő a férj rabja, szintén nem honolhatik a családban boldogság és csak akkor lehet házibékéről szó, ha e viszonyt szerelem határozza meg.

Tisztelje a nő férjét és szeresse a férj nejét; legyen a férj férfias, azaz erős és erélyes, a nő pedig gyöngéd és szeretetreméltó, mert erély képes csak tiszteletet és gyöngédség szeretetet ébreszteni. Azonban fölényt éreztetni sohasem szabad, sőt még a ha-

tás tudatával sem szabad visszaélni, azaz, ha a nő tisztelt férjét, vagy a férj szereti nejét, egyik félnek sem szabad ezt fegyverül fölhasználni, mert nagy férfi lenni: szép dolog, de szép nő lenni: nagy dolog; tulságos erélyvel, vagy gyöngédséggel sem kormányozni, sem hatni nem lehet.

A férfi tudja mindig tekintélyét — a nő szeretetreméltóságát föntartani és így a boldogság egyik alapja megvan vetve. Azonban ez még nem elég. A nő föladata a családban még ezzel nincs kimerítve, reá még egyéb föladat vár. Eddig terjedt az ő szerepköre mint feleség! A nőre azonban a családban még más hatáskör is hárulik: t. i. mint háziasszony és mint anya. Igaz, hogy a szó feleség már egyesíti magában e két szerepkört is, de mint feleség a férj iránti viszonyát, mint háziasszony önmagához — s mint anya a gyermekekhez való viszonyát foglalja magában.

És ha ezek után részletezni akarunk a nő föladatát a családban, mint feleséget, igen könnyen tehetnek azt. Szeretet és tisztelet az első, mit a nőtől a férjnek kívánnia kell és lehet, mert a szerelem lángjában olvad csak föl a szív esetleges salakja. A szeretet odaadásban, a tisztelet ragaszkodásban és bizalomban nyilvánuljon, azonban sohasem szabad a nőnek hízlegés által férjére hatni. Öszinteség a nő disze és a hízlegő nem lehet öszinte, az öszinte nem hízlegethet; öszinteség és nyíltszívűség bánatban és örömben tudja egyaránt a férjet meghódítani; mert csak akkor, ha a férj érezi, hogy lénye a nő lényével egygyé forrt, hogy noha két testet, de egy lelket képeznek: akkor szeretheti a férj is nejét. De őrizkedjék minden nő férje szeretetével visszaélni, vagy e szeretet alapján uralomra vágyódni, mert ez uton csak a boldogságon át jut célhoz. Vannak nők, kik ha ruhát, vagy ékszert akarnak a férjtől kinyerni, akkor hízlegetnek, kedveskednek a férjnek. Vannak ismét, kik a férj szeretetével élnek vissza. Roppant rövidlátónak kellene a férfinak lenni, ha ezt rögtön át nem látná és ez esetben a nő csakhamar elveszti az iránta érzett meleg szeretetet. A nő sohasem önmagáé, ő mindig a más sorsához van fűzve és amily mérvben tudja magát új sorsához viszonyítani, ép oly mérvben állapítja meg szerencsését és boldogságát.

Vértess József.*)

*) Lapunk munkatársa, a „Magyar Háziasszony” című jó irányban vezetett fővárosi lapnak szerkesztője 1885-re „Magyar Háziasszonyok Naptár”-t szándékozik kiadni, melyből e közleményt mutatványul küldte be hozzánk.

Tűzoltó-egyletünk és a vidék.

Néhány heti időközben két nagyobb tüzeset volt a közel vidéken. Az egyik Garam-Szőlösön, a másik Uj-Barson. Ott hét ház s öt melléképület, itt 21 ház és számos melléképület hamvadt porrá. Tűzoltóink mindkét helyen működtek ugyan, de minkét helyre jó későn érkeztek.

A késedelem okát azonban nem a tűzoltókban kell keresnünk. Az egylet pontosan betartja alapszabályait, melyek szerint föladata: „amennyiben a parancsnokság szükségesnek találja a környéken kiütött tűzveszélyeknél is segédkezet nyújtani.” Nyolcz éves főnállásunk óta még nem volt oly parancsnokságunk, mely az idézett pontban előirt köteleességnek eleget nem tett volna. Az egylet minden időben kész volt és jövőre is kész felebarátján segíteni. Szent és

emberbaráti köteleességének ismerte és ismeri hivatását tőle telhetőleg teljesíteni. Nem az egyleten mulik, hogy egy, sőt talán két órával is késik a tűz helyszínén megjelenni. A legelső füstgomoly megpillantására mentkészen áll a feeskendő s a kellő számu legénység. S mi történik? A feeskendő mellett órahosszat télenül vesztegel a tűzoltóság, mert nincs ki a feeskendőbe fogjon. Öt forintért sem bir fuvarost kapni, ki feeskendőjét a legközelebbi községbe vigye.

A hegyről nézzük, mint hamvad el ház-ház után. Látjuk, mint terjed a tűz tovább és tovább, anélkül, hogy sovány részvét és sajnálkozásnál egyebet nyujtanánk a szegény, szorongatott kárvallóknak.

A község türelmetlenkedik s egy része gúnyos mosolylyal nézi tétlenségüket. Pedig a tűzoltók ezt nem érdemlik.

Nem; először azért, mert bárha az egylet a város évi segélyezése, a kevés pártoló tagtól befolyó csekély tagdíjak, s a könyöradományokkal csak tengeti is anyagi létét, — nem riad vissza az anyagi áldozatoktól, melyekkel a vidéki kirándulások járnak. Nem riad vissza az esetleges károktól sem, melyek ily alkalmakkor szereiben eshetnek, pedig ezek sokszor lényeges kérdések szerény kasszájával szemben.

De nem érdemlik másodsor azért, mert a tűzoltók önfeláldozását nagyon is mostohán díjazza az ilyen guymosoly.

Vannak szereink. Van mindenkinek, mivel gátat tudnánk vetni a romboló s pusztító elemnek. Egy feeskendő teljes működése talán megakaszthatta volna a tüzet Garamszőlösön már a harmadik háznál. Egy háztető lebontása által lokalizálható lett volna a tűz Ujbarson annyira, hogy 21 ház helyett csak 8—10 égett volna le.

De nemesak a vidéki tüzeseteknél történik meg, hogy lovak hiányában a tűzoltók nem jöhetnek kellő időben a helyszínére. Megtörtént ez már helyben is. Mert néha negyed, talán félóra is eltelt, míg lovakat rekvirálhattunk. Már pedig ily esetben minden percznyi mulasztás és késedelem fölér egy órával.

E bajon segíteni kell bármilyen módon. Nem nézhetjük a jövőben is ölbe-tett kézzel, — várva a jó szerencsét — polgártársaink kárát s szomszédközségeink pusztulását. Okulva a multakon s ismerve a helyi viszonyokat: a tűzoltó egyletnek minden igyekezettel azon kell lennie, hogy hovaelőbb egy pár lovat szerezzon S miután az egylet pénzügyi viszonyai nem olyanok, hogy mintegy 300 frtot adhatna lovakért, a bevásárlási összeg aláírások, vagy kölcsön útján volna beszerzendő.

Van még egy mód, melylyel a tűzoltóság könnyű szerrel juthat lovakhoz s ez: állami lovak kölcsönzése. Az egylet, illetőleg a város elég garancia arra, hogy a miniszterium az egyletnek egy pár lovat adjon eltartásra.

Igaz, hogy az állami lovakat talán épen akkor szedik be a gyakorlatra, mikor legnagyobb szükségünk lehet azokra. De egy kis jóakarattal ezen is könnyen segíthetünk. A néhány hét alatt, míg ugyanis az állami lovak gyakorlaton lesznek, naponként fölvaltva a város gazdáinak lovai teljesíthetnek a szolgálatot.

Az államtól kölcsönnyert lovak által még azon szerencsés helyzetbe is jutunk, hogy 4—5 év mulva az egy pár ló az egylet tulajdonává válik.

Lévához egy, legfeljebb $\frac{1}{4}$ órányira 16 község fekszik, melyeket a tűzoltóság kerületébe foglalhat. E községek a következők:

Kis-Szece, Nagy-Szece, Nagyod, Zsemle, Szent-György, Óvár, Ladány, Podluzsány, Keszi, Ujfalu, Csejök, Szőlös, Nagy-Koszmály, Ó-Bars, Uj-Bars és Kelecsény. E községek előjárói, esetleg megyei hatóság által utasítandók volnának arra, hogy az egylet lovait eltartsák. (Nem alkotmányos eljárás; de tán szükség sem volna rá. — Szerk.) Tekintve a községek érdekét és számát, oly csekély lesz az egyes községre esendő akár természetben, akár pénzben adandó eltartási teher, hogy azt a fősorolt községek mindegyike minden megérőltetés nélkül szívesen megadhatja.

Addig is míg e tarthatlan állapotban a föbbebbi módon segítve lesz, városi hatóságunk, ha gyökeresen nem segíthet is a bajon, de enyhíthet. Hasson ugyanis oda, hogy községünk legyen könyörületesebb szenvedő embertársai iránt s kellő díj mellett vállalkozzék a feeskendő szállítására. (Miként hasson a városi előjáróság a községek könyörületességére?! — A kifejtett indokok alapján föltétlenül szükségesnek tartjuk a lőtartást, — s ha a tűzoltóság gondoskodnék a föntartási költségekről — a város képviselő testülete bizonyára engedélyezni fogja egyszer-mindenkorra a beszerzési költséget. — Szerk.)

Léva, 1884. szept. 29-én.

Jaross Ferencz.

Különfélék.

— A lévai lövészegyletnek f. hó 12-én tartott versenylövészeti ünnepélye sikerültnek mondható. Dacára a hűvös, borongós időjárásnak ugy helyből, mint vidékről szép számmal jelent meg kívált a férfi község. — A löcsarnok ünnepies díszben, lobogók s a birodalom különféle czimereivel ékesítve egy lombátorrá volt alakítva; mely barátságos menhelyül szolgált a hölgyközségnek a csipős őszi szél ellen. — A versenytér két és félórakor nyílt meg; melynek jobb szárnyán az egyleti és magánfegyverek használása mellett cél s gömb lövészet-, balszárnyán könnyű fegyverekkel a hölgyek czéllövészete-, a középrészen pedig katonai (Werndl) fegyverek használása mellett díj- és lud lövészet versenye rendeztetett. — A löpöziók gyors fölvaltása mellett 57-en vettek részt a lövészetben; összesen mintegy 1000 lövés történt. A versenyzők hangulata a hideg, erős szél miatt kedvezőtlen volt; az elhasznált lövegek aránytalanul csekély egységet (célt) értek el; — mutatja azon körülmény, hogy a díjlövések 10 lövésének legmagasabb egység-összege 14 volt s a 11 már nyert; holott más alkalommal esendes időjárás s kedvező hangulat mellett 25—30 egység gyakran előfordul — A lövészet 5-órakor befejeztetvén, az eredményt a község általános érdeklődése mellett a lövészmester kihirdette. — A versenylövészethen: az I. ső aranydíjat Schpöder Alfréd, a II. aranydíjat Holló Sándor, a III. díjat (díszdíjat) Pólya Károly, IV. díjat Nemlaha Gyula, az V. díjat Takács Ferencz nyerte meg. — A ludlövészetnél az első díjjal Lestyan szky Sándor (Hontmegye főjegyzője) —; a nők első díjával pedig Pázar Etelka kisasszony lett kitüntetve. — Este a tűzijáték még nagyobb községet vonzott a gyönyörűen világított parkba, melynek megkapóbb részleteiből a korona alakot feltüntető tűzrajzot emeljük ki. — A kegyeletes kép eltűnése után a község esőpótosan hagyta el a kertet s már a táncztermet csak egy

Tárcza.

A házasságról.

— Válasz Jean d'Or úrnak. —

Igen tisztelt uram! Én sohasem szoktam lapba írni. Nem mesterségem a tollforgatás. De ön e lap 41-ik számában a leány-világot oly általános és kiméletlen váddal illette, hogy lehetetlen megállanom, miszerint levelére néhány megjegyzést ne tegyek.

Először is sért az, hogy ön összes támadását csak a szegény leányok ellen intézi „kiknek — mint ön mondja — anyagi és társadalmi helyzetük a szerföltött pompát meg nem engedik.” Támadása — engedjen meg — de nagyon egyoldalú. Hát a gazdag leányoknak meg van engedve, hogy „szerföltött nagy pompát” fejtsenek ki, hogy szeszélyesek, hink, képzelődők és felületesek legyenek, hogy ne szívük, eszük és izlésük legyen nemes és főnkölt, csak legyen pénzük és csillogtatni valójuk. Mindezt ön megbocsátja a társadalom gazdag osztályának?

De felületes is az ön támadása uram. Ön a társadalmi bajok és sok boldogtalan házasságnak forrását egyedül csak a nők roppant fényűzésében látja. Ezért nem nősülnek a férfiak s ezért következnek be — ha megnősültek — a házasság élet rövid és kétes boldogsága után a házasság élet hosszú háborúja, hát ennek a roppant bajnak, mind csak a nők, különösen a nők fényűzése az oka? Elhiszi ön azt uram, a mit mond?

Tisztázzuk csak egy kissé a dolgokat.

Az az egy tény, hogy önök férfiak tartózkodnak a házasságtól. Az is tény, hogy a legtöbb esetben az anyagi körülmények tartják vissza ettől, ha tehát megnősülnek, csak gazdag, vagy jómódú leányt vehetnek el, a szegény leányt „fájó szívvél” bár, de ott kell hagyniok. Ezt ön állítja és én is elismerem, hogy így van. De mi az oka ennek? Ön szerint az, hogy a szegény leány is luxust fejt ki, „aránytalanul

nagyobbat” mint amennyi az ő hozománya, s a férj ettől riad vissza.

No hát én azt mondom, hogy ez az állítás nem felel meg a valóságnak.

Látja, én ismerem az én nememet, tudom, hogy nekünk nagyon, de nagyon sok hibánk van. De azt is tudom, hogy akik bennünk ezen hibákat nevelik: azok a férfiak. Nem megyek én oly messzire, hogy ők szabják meg a mi nevelési rendszerünket, hanem csak azt mondom, hogy szokásunk, izlésünk, gondolkodásunk olyan, a minő az ő szokásuk, izlésük és gondolkodásuk. Mi egész lelkünkkel követjük az ő lelküket. Ha a gyémántot csiszolnak belőlünk, ott ragyogunk keblükön, ha ott hagynak a porban, nem lesz belünk csak durva kő.

Nézzük csak, minő is az önök szokásuk és gondolkodásuk?

Ön a pesti életet hozta föl, követem én oda is.

Hegy élnek önök Pesten? Vegyük csak sorba. Farsang van, a Vigadó parkettje százszorosan visszatükrözi a csillárok ezer és ezer lángfényét. Önök megtöltik a virágok illatárjával túltöltött folyosókat, a bársonypamlagok érdekes kalandokat hallgatnak önöktől az elmúlt éjéről. De kezdődik a táncz, Rác Pali belevág a hurok közé vonójával. A tánczos párok zsufolva állanak előtte, folyik a nóta, folyik a táncz. S ekkor mit csinálnak önök? A matadorok körülállják a tánczó tömeget, fölállnak a végigfutó emelvényre s szemtelen megjegyzésekkel, pikáns észrevételekkel kísérik a tánczó tömeg minden mozdulatát. És lenn? Valóságos akrobatai küzdelem folyik, van dolga a láb- és karnak, „szorítsd ki” „ne engedd” „a zsidó” „szemtelen kölyök.” Másnap azután, a kik nem lehetnek oly szerencsések szemtanui lenni e harez jelenetnek, izlelítőül olvashatják, hogy Nagy Ibolyka k. a. t. tánczközben „véletlenül” arezul ütötték. Olvashatják, hogy ezen bál után csak 5 párbaj folyt le stb. Ez az egyik iskolája önöknek, meg az önök leányainak, Nemesítik a szívet, terjesztik a szolid élvezeteket, már az önök módja szerint.

Második passziójuk önöknek a turf. Az őszi és tavaszi szép napsugár kicsalja önöket seregestül a lövészenyekre. A löhoz legtöbbjük nem ért, de azért fogadnak erősen, hogy a Metaliszt győz egy löhoszszal a Babette fölött, s önök sem a Metaliszt, sem a Babettet nem látták azelőtt, nem is ismerik, de lovat sem ismernek egyáltalán. De azért járja a totalisateur, tesznek fogadásokat „a tárczájuk által engedett végső határokig,” sőt azon túl is. És hazajövet visszahangzik Korona, Haugl minden az önök sportdiskurzusaiktól és dicsekedéseiktől.

Önök athléták, azért a szép ragyogó M. A. C. nyaktüért és óralánczokról lefityegő medalionért; ruderportsmánek, azért a szép matröz sapkáért és vörös övért, amivel a Szigeten brillirozhatnak.

Önök a színházban kitünő dramaturgok, az operában nagyszerű zenetehetségek, megmondják, ha X. színésznő a Bűvös Vadász románcz jelenetében rosszul intonált. A műcsarnokban nincsenek megelégedve Verescsagin „kolorációjával”, másokat meg, csak a milánói iskola rossz utánzójának tartanak. Pedig önök alaposan nem értik sem a zenét, sem a drámát, sem a festészetet.

Szóval önök krakellerek, dicsekedők, mindenhez értők és felületesek. Mindent szeretnek, csak szolidat nem, mindent tesznek, csak... Tesznek? De igaz, ugyan mit is tesznek önök édes jó Jean d'Or Pesten?

No ne értsen félre, nem a munkát értem, mert azt tudom, hogy míg az egytetemet „járják” addig a kávéházakba „mennek” alagérozni, mikor pedig már házasság korban vannak, fölviszik tb. jegyzőségre, vagy fogalmazó-gyakorokúságra a városnál, pénzügyigazgatóságra, vagy a táblánál. Ekkor „nagyon sok a dolguk”, „minden magánügyeiket el kell hanyagolniok.” De hát még ezen kívül is sok idejüknek kell maradni — a költözöködsre. Öröm önöket nézni a Korzón vagy a Váci utcán, czilinderük fényesre kivasalva, nyakkendőjük a dermiere mode, nyaktűjük eskügy ragyog, talát 3-szor váltanak naponként cipőjük, kesztyűjük comme il faut.

„Tekintetes bizottság!”

A lévai főgymnázium építhetésére szánt alaptőkének gyarapítására Öxeleniája Gróf Hunyady Kálmán ur nevében és megbízásából 200 frtot von szerencsénk idezárnai, azon kijelentéssel, hogy noha, — tekintve a nemes czél elérését — az adomány csekély is, Öxeleniája szivesen igyekezett ahhoz járulni s ohajtja: hogy áldás és eredmény koszorúzza a bizottság nemes fáradozását.

Kitünő tisztelettel stb.

Nemessányi Miklós
uradalmi ügyvéd.
Sághy Béla
uradalmi intéző.

Irodalom és művészet.

Ifj. Nagel Ottó könyvkereskedésében Budapestén a Nemz. színház bérházában megjelent a „Magyar általános levelező 16-ik és utolsó füzeté.” E füzettel a magyar általános levelező teljesen be van fejezve, melyben a t. cz. olvasó közönség egy hasznos, de mondhatók szükséges könyv birtokába jött, mely a nyelv és helyes írási szabályokon kívül a levél-írási szabályait, 588 levél és más iromány, czég és reklám példákat tartalmaz. Megrendelhető füzetekben, egy kötetben füze és külön igen díszes kötetben. — Lévai Nyitrai és Társa könyvkereskedésében, hol a műbármikor meg is tekinthető.

Az Olvasókör VI. évfolyamának 14-ik füzeté megjelent. A Gyémánt király történeti regény folytatását hozza a szám. A minden 1-én és 15-én megjelenő füzet ára 25 kr. — Előfizethető Fülöp György szerkesztőnél Budapest Szeicz-utca. 31.

A „Magyarország” függetlenségi harcának 13-ik füzetét vettük. — Gelich Rikhard, a jeles tollú író, mint a szabadságharcnak részese egész közvetlenséggel s lelkiismeretes kutatással állítja össze e nagyszabású művet, melynek jelen füzetében adja: a 49-iki hadügyi miniszterium személyzetét, — a katonai képzőintézetet Nagyváradon, a rokantakórházat Szatmáron; szót továbbá Görgey vágvölgyi visszavonulásáról, Perczel támadásáról s Windischgrätz ellenintézkedéseiről s egyéb fontos mozzanatokról. E füzetek kívánatra — megtekintés végett Lévai Nyitrai és Társa könyvkereskedésében folyton kaphatók. Havonként 2 füzet jelen meg; előfizetési ár negyedévre 2 frt. 40 kr.

Ezerégy Éjszaka. (Teljes kiadás Gálland, Habicht, Vörösmarty és többek kiadásai után rendezte Nádor Gyula. Képekkel díszített első teljes magyar kiadás) Nádor Kálmán könyvkiadó által egyszerre küldettek be hozzánk e mű 5-9-ik füzetét, melyekkel egyszerre első kötete van befejezve a négy kötetre tervezett érdekes kiadásnak. Lapunk korábbi számaiban ismételve emlékeztünk már meg e rokonszenves vállalatról, mely úgy izlőse külseje, csinos rajzai által, mint becses beltartalmával köte le figyelmünket. Fordítása gondos és a mi fő, jó magyarsága. A teljes mű 36 füzetből, illetve négy testes kötetből fog állani s ára füzetenként 25 kr., mi a füzetek díszes, illusztrált kiállítását tekintve valóban jutányos ár. — Megtekinthető Nyitrai és Társa könyvkereskedésében Lévai.

Szerkesztői üzenet.

— „Másodvirágzás” átalakítással talán adható lesz. De türelmet kérünk.

— Szecsődi. A prózákra sort kerítünk; a versek a régi hibában szenvednek.

— F. H. szerkesztőségének. Holnap postára tesszük. — Réthy. Küldje be oda, nem közöljük. — Mi nem vesszük, de a közönség sem veszi szivesen, hogy ugyanazon nevek forogjanak az előtte fekvő két hírlapban.

Lévai piacci-árak.

Rovatvezető: Könyv József, városkapitány.
Buza: m. mázsáuként 7 frt. — kr — 7 frt 20 kr.
Kétszeres 5 frt 80 kr 6 frt. — kr. Rozs: 6 frt — kr — 6 frt 50 kr. Árpa: 7 frt — kr — 7 frt 50 kr.
Zab: 6 frt 50 kr — 6 frt 80 kr. Kukorica: 5 frt 80 kr — 6 frt — kr. Bab: 9 frt — kr — 9 frt 50 kr.
Lencse: 9 frt — kr — 10 frt — kr. Köles: 5 frt.
A többi árak nem változtak.

Felelős szerkesztő: **Holló Sándor.**
Lapkiadótulajdonos: **Nyitrai és Társa.**

kicsiny, de feszelen, igazi kedélyességgel mulató közönség foglalta el jó éjfélutánig. — Mi ez alkalommal az egyesület áldozatkészségét, valamint a rendezőségnek határtalan buzgalmit elismerjük —; de a közönség nevében azon ohajtásnak adunk kifejezést: vajha a bölgyközönségre való tekintettel ily természetű ünnepélyek jövőre nyáron rendeztetnének. — Végre a dekorum s a kötelesség érzetnek hódolva azon meggyőződésnek adunk még kifejezést, hogy miután nekünk tisztességes zenészeink vannak, falusi cigányt kár istápolni. Nem ismerjük ugyan ez alkalommal az indokokat, melyek e kérdésnél a rendezőséget vezérelték; de jövőben kérjük azt is figyelembe venni a fölmerült indokok mérlegelésénél, hogy közönségünk a lévai és kálnai zenekar között erős párhuzamot von.

— **Herezeg Odescally** Arthur baleset érte. Lovaglás közben míg ő könyvedén ült, lova hirtelen oldalvást ugrott s mint részvételt értesültünk a herzeg oly szerencsétlenül esett le, hogy térdében zúzódást szenvedett. — A herzeget, mint a lapok írják, Kolozsvárott képviselőjelöltnek léptetik föl. Vajha a minélelőbbi földülést követné a herzegnek képviselővé való megválasztása!

— **A drégeli hős** emlékeztetere tervezett kápolna elkészült. — E kápolna a Drégel-vár szomszédságában emelkedő dombtetőt uralja s fenségesen hirdeti az utókornak a hős kegyeletes emlékeztetét. A kápolna összes építkezési költsége 28.000 frt, mely összeget a jótékony biboros főpap, Simor János esztergomi herzegprimás fedezi. — Mint értesültünk az építkezési költségek pótlására a derék hontiak is hozzá akartak járulni s e czélra a „Honti Kaszinó” 3000 frtot össze is gyűjtött; az összeget azonban a nemeslelkű egyházféjedelem a kaszinó rendelkezésére bocsátja, mely azt bizonyára valamely nevelési czélra fogja fölhasználni. — Mi ez alkalommal azon propeozícióval lépünk a kaszinó érdemes igazgatósága elé: hogy a 3000 frtot mint „Szondi-alapítványt” tegye le a lévai főgymnáziumnál, (hol évenként 30-40 hontmegyei gyermek végzi tanulmányát) s annak kamataiból a kaszinó választmánya évenként — a tanári kar ajánlatára — hontmegyei, (talán tótajku) szegény ifjakat juttalmazzon. Ez alapítványban a kaszinó méltó emléket emelne a „Drégeli-hős”-hez.

— **Hymen.** Baross Kálmán földbirtokos kedden vezette oltárhoz Reidtner Irén kisasszonyt, Reidtner Adolf borsmegyei földbirtokos kedves leányát. — **Dónay Arpád** a nagy-tapolcsányi postahivatal főnöke jegyet váltott Renglovits Paula kisasszonnyal özv. Renglovitsné Anna kedves leányával.

— **Pórnul** járt az „Esztergomi Közlöny.” szerént egy „ifjú”, ki könnyelmű tivornyában elköltvén utolsó krajczárt is, így okoskodott: — Még van egy tökém, „zsidó-vagyok” eladom magamot a primásnak, s a gondolatot tett követé, megy a primás palotájához, de oda be nem boesajtották, hiába mondta el jószándékát. — Ekkor elkeseredésében neki a Dunának: „zsupsz,” a habok elesapnak fölötte, de ime pár pillanat: s partot ér az akrobata, a következő perczen már ismét a primási palota kapuját dőngeti, kiáltozva: „nekem pénz kell, keresztény akarok lenni.” — De biz ott nem hallgatták meg; jobb is — Kuttyából nem lesz szalonna, még ha ölba bujtatják is. Ezzel is csak ugy járnának a jó esztergomiak mint az egyszeri „uj lutheránus”-sal, aki Pünkösdkor még az „ur asztalához” akart furakodni, hoszu napon pedig már magas tetejű ezilinderben a zsinagógába veri a

mellét. — Az ilyen spezcízesek, amilyen rossz zsidók, ép oly rossz keresztények is lennének. — Már csak maradjon meg ki-ki a saját bőrében; mert a jó erköles és becsület itt is ott is megtermi gyümölcsét.

— **Rövid hírek.** — **Időjárás:** A jövőhözre általában változó szeles időt várhatni, helyenként csapadékkal. — **Tisza miniszterelnök** az országban Irányi interpellációjára kijelentette: hogy a háromszári találkozásban a status quo alapján a béke fűntartása mondatott ki. — **Tiszáról** bécsi lapok beszélik, hogy **Kálnoky** helyett külügyminiszternek fog meghivatni. **A drássy** is így jutott valamikor Bécsbe. — **Munkácsy** egy gyönyörű albumban 12, sajátkezűleg készített remek rajzot adott át Tréfort miniszternek, hogy a művész hódolata jeléül juttassa azt Öfelsége kezébe. — Az igazság ügyminiszter két törvényjavaslatot terjesztett be a törvényhozás elé; első a kuria szervezéséről szól, a második a jászberényi és keregyesi törvényszék megszüntetéséről és 10 új járásbírószág föllállításáról. Ehez fűződik a mi reményünk is: a rég emlegetett újbányai járásbírószág létesítése. — **Az angol posta-takaréktárak** kimutatása szerint a mult év végével 3, 105, 642 betevő félnek volt 417, 688, 080 frt. betétje. — **Szász Károly** miniszteri osztálytanácsos, mint már említettük szuperintendenssé —, ennek alapján pedig budapesti első lelkészszé választatván, tanácsosi állomásáról lemondott; mint hírlik, helyét **Berzevezzy** y Albert foglalta el a miniszteriumban. — **Brüsszelben** néplázadás volt az ottani leányiskola megszüntetése miatt; a tanácsosokat elpáholták a lelkész lakását pedig földúlták. Boldog város!, ott az iskolák bezárása miatt zajong a nép; nálunk az iskolák szaporításánál fenyeget olykor-olykor ily veszély. — **A pozsonyi első takaréktár** 1,000,000 frtot ajánlott föl Pozsony városnak 5 1/2 %-ra 60 év alatt vissza fizetendő kölcsönként. — **A csehek** az osztrák kormánytól a budapestihez hasonló bank-intézetet kívánnak, sőt a lengyelek is kívánják, hogy a krakói, vagy lembergi bankfiók főintézeti rangra emeltessék. — **Porból** kő. Budapesten kísérletet tesznek egy palota építkezésénél bizonyos poralaku masszából vegyi folyadék által előállított mesterséges kőből építkezni. Állítólag a kő szilárdabb a gránit vagy sósokuti mészkőnél. Vajon tartós-e? — **Munkácsy** fesményének kiállítási határideje e hó 23-tól 30-ig meg lett hosszabbítva. — **A villany világítást** Temesvárott megszüntették, mivel egyrészt a világító drótokban kerengő áram erőssége miatt nem lehetett telefonolui, másrészt a drótok izzóvá lettek s a lakosság folyton remegett a tüztől. Tehát a drótot jobban kellene még izolálni (elszigetelni)!

Apróságok.

Időszerű kérdés. — Miért szükségesek a tanuk az esküvőnél? — Mert a férfiak igen könnyen elfelejtik, hogy házasok.

Borbély-gondolkodás. Ugyan Szepi — szól a borotválkozó aglegény a szappant keverő borbélyhoz — maga okos ember, mondja meg nekem: miért nincs a nőknék szakálluk? — Már ki a manó tudná őket megborotválni, mikor mindig jár a szájuk — hiszen... itt azonban el állt a szava az okos embernek, mert a felesége benyitott az „officziába.”

LEVELEZÉS.

A gymnáziumi bizottság jegyzői hivatalától vettük az alábbi sorokat, melynek közlése által a befoglalt kegyes adományt ohajtja nyugtatványozni.

Nos és mindez a sok hü-hó, mindez a sok szépség, mindez: a papa, vagy a hitelező zsebéből telik. És mivel már a nagyságos papa is a hitelezőtől hitelez, egyszer csak azon veszi magát észre, hogy a nagyságos papa azt írja: ime összes nálam levő örökséged egy Credit-loos és Ön drága Jean d' Or — credit-loos.

Ekkor megy a hajsza házasodni. De mire? A t. jegyzőség, vagy t. fogalmazógyakornokság nem ad kenyeret, von Haus aus pedig nincs semmi: hát csak gazdag leányt vehetünk el jó barátom! És ekkor önök elkezdik magukat vigasztalni szegény leányt nem lehet elvenni, mert nagy igényük van! Sok kell a toilletre, gazdasszonykodni meg nem tudnak!

Pedig hát voltaképen úgy áll a dolog, hogy önök nem tudnak eltartani egy családot, de még magukat sem. Nem dolgoztak semmit, nem tanultak semmit. Kenyeret keresni legkevesbbé. Igényük? Önöknek vannak túlzott igényeik kedves barátom. Ha 1000 frt. jövedelmük van, bizonyára 3000-et szeretnének költeni s ha járásbírók a táblabírókkal szeretnének tartani, ha táblabírók, akkor már ugy viselik magukat, mint ha curiai bírók volnának. A tanár legalább is főigazgató, az orvos egyetemi professzor és az ügyvéd képviselő módjára ohajt élni.

Itt van a bökkenő uram, az önök túlzott igényeikben. Ha önök mérsékelnék igényeiket, örömeiket találnák a szolid munkásságban, élnének bizonyos nemesebb eszmének is, s nem már fiatal koruktól kezdve füres hiúságnak és fitoktatásnak: akkor lehetne önöknek joguk a boldogsághoz, így — ne vegye rossz néven, azt mondom — ninesen.

Mi nők, teli vagyunk hibával. Teljesen önöknek vagyunk nevelve. Az önök légkörében élünk, belénk szívjuk az önök hiúságát, fitogtatásait, fölületességét; szólnak a sporthoz, a színházhoz, festészethez; természetes alaposan ép ugy nem értünk semmihez, mint önök. Gazdasszonyok nem vagyunk, mert önök többre becsülik a fehér kezét, mint a jó kenyeret. Különb

értünk a magunk mesterségéhez — higyeje el — annyit, amennyit önök a magukéhoz. S azonkívül nem kártyázunk, nem dohányzunk és nem iszunk. Melyikünknek van nagyobb előnye? Apánk nem visz mulatni, mert önöknek kell a pénzt felküldöznie Pestre. Hiük vagyunk bár, de megőrizzük lelkünk tdeségét az anyai háznál, míg önök belejönnek egy fád kedélylyel a családi életbe.

De hát ön azt fogja mondani, hogy mindez a szent igazság, csak a Pesten fölnövekedett fiatal urakra áll. Hogy a vidéken egész más viszonyok vannak. Nohát először is az értelmi pályán levők eo ipso kell, hogy Pesten végezzenek s így onnan elhozzák magukkal ez eszméket. A kik pedig nem mozdulnak el egy városból, vagy Pesten is, nem érintkeznek az irányadó körökkel: azok megmaradnak az ősi nemesi virtus mellett. Nem érzik hiányát a nemesebb társaságnak, leányainkkal nem igen érintkeznek, vallo-masaitak nem a saját nyelvükön, de a „nacht-muzik” nyelvén teszik. A családok nem látják őket, csak — a koresmák.

Tisztelet és boldog házasság — én is azt mondom — minden téren a kivételeknek.

De hát ilyen a mai férfivilág általában és még egyszer mondom: Önök nevelnek bennünket! Mig a férfi harci dicsőségben kereste gyönyörét, a nő ott állt oldala mellett erősen, bátran, mint a szikla. A karthagói nők levágták hajukat s kötelet fontak belőle városuk védelmére, a görög anya pajzsát adta fiának: ezen, vagy ezzel.

Ilyen volt a nő, a férfi oldala mellett.

Ma, jön a hitelező, kiáll a feleség bátran: kérem nines itthon a férjem. Boesánat nagyságos asszony, majd jövök máskor, s azalatt a bátor férj bema törli a félelem verejteket. Ilyen a feleség ma, a modern férj oldalán.

Sokat szeretnék még önnek mondani, de gondolom, bogy maga ebből megint csak fegyvert kovacsolna a nők fecsegése ellen. — (Mi igen örülünk az ily e k o s fecsegésnek s reméljük, hogy Jean d' Or, t. munkatársunk is örömmel veszi az ellenézetnek ily alapos,

habár itt ott . . . s z e n v e d é l y e s kifejtését. — (Szerk.)

Látja mi férfiak és nők nem értjük egymást. Egyik is a másikra támaszkodik s nem önmagára.

Többet akar nyerni a megérdemeltnél mind-e egyikünk s rendszerént mindegyik veszit, mert — csalódik.

De mi nemcsak egymást nem értjük, hanem a világot sem. Igaza van, teszünk a mások kedvéért s nem a magunkéért. A látszat — az ural és nem a valóság. Szivesebben járunk rossz, de szép ruhában, mint jó, de egyszerűben. Megyünk templomba, de nem akkor, mikor imádkozni lehet, hanem mikor magunkat mutogathatjuk. Járatunk lapot, de nem olvassuk; van szép lakásunk és bútorunk s nines az asztalírókban semmi. Egy pletyka visszariaszt a társaságtól és feszélyezzük magunkat élvezeteinkben — mások által.

Pegig az a kikerülhetlen vég, úgy is eljő s ha a lehulló göröngy tiszta lelkiismeretet föld be, mindegy már akkor a mások véleménye!

De látja mily rossz témára jöttem.

Pedig csak azt akartam elmondani, hogy mindketten segíthetünk csak ez állapotokon, de legkivált önök . . . tudom, hogy elhiszi . . . a teremtés urai. Ha követjük a szoliditást, a becsületes munkát, a kedélyességet, és nem a látszatért, de magáért a valóságért való tételt s ha hozzá kissé idealisták is leszünk: ez a kikölkent társadalmi élet ismét régi sarkaiba fordul.

Túlzott igényeinkről pedig mondjunk le mindketten, de legkivált önök t. uri barátaim.

Hogyis mondja csak Vörösmarthy: Ne nézz, ne nézz hát vágyid távolába! Egész világ nem a mi birtokunk; A mennyit a szív fölfoghat magában, Sajátunknak csak annyit mondatunk. Kinek virág kell, nem hord rózsá-berket, A látni vágyó napba nem tekint, Kéjt vezet, ki sok kéjt szórakozva kerget Csak a szerénynek nem hoz vágya kint.

Jeanette d' Argent.

